

180714

Biktens sakrament

En yttre religion tilltalar den inte omvända människan. Prakten och ceremonierna i den katolska gudstjänsten har en förförande, förtrollande makt, som gör att många blir bedragna. De betraktar den romerska kyrkan som själva porten till himmelen. Inga andra än de som stadigt placerar sina fötter på sanningens grund och som i sina sinnen är förnyade genom Guds Ande, är skyddade mot dess inflytande. Tusentals som inte känner Kristus av egen erfarenhet, kommer att bli förförda och förledda att godta gudaktighetens form men sakna dess kraft. Just en sådan religion är det som massorna åstundar.

Kyrkans anspråk på rätten att förlåta synd gör, att katolikerna tycker att de har frihet att synda. Bikten som är nödvändig för att man skall få förlåtelse, gör också sitt till för att befrämja det onda. Den som faller på knä för en syndig människa och bekänner sitt hjärtas dolda tankar och föreställningar, förringar sitt människovärde och förnedrar alla ädla instinkter. När man avslöjar sina synder för en präst — en felande, syndig människa, som ofta är fördärvad av alkohol och utsvävningar — sänker man sin karaktärs ideal och tar skada till sin själ. Den biktandes uppfattning om Gud sänks till likhet med fallna människor, eftersom prästen står som en Guds representant. Denna nedvärderande bekännelse från människa till människa är den hemliga källan till mycket av det onda som fyller världen och som kommer den att mogna till sin slutliga förintelse. Men för den som gärna vill följa sina egna svagheter, är det behagligare att bekänna för en dödlig människa än att öppna sitt hjärta för Gud. För människonaturen är det lättare att göra bot än att avstå från synden. Det är lättare att ödmjuka kroppen i säck och aska, i törnen och tyngande kedjor än att korsfästa de syndiga lustarna. Tungt är det ok som det oomvända sinnet är villigt att bära hellre än att böja sig under Kristi ok. (Den Stora Striden s. 543)